

Πού το πάει ο Κώστας Σημίτης;»

Από την παράδοση του «δακτυλιδιού» στον Γιώργο μέχρι την αντιπαλότητα μεταξύ των δύο ανδρών

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Οι «ευτυχισμένες μέρες» ανάμεσα στον Κώστα Σημίτη και τον Γιώργο Παπανδρέου κράτησαν μια δεκαετία. Από το 1996, που ο γιος του ιδρυτή του ΠΑΣΟΚ έριξε το βάρος του υπέρ της εκλογής του «αντιπαπανδρείου» Σημίτη στην πρωθυπουργία και εν συνεχεία υπέρ της ανάδειξής του στην ηγεσία του Κινήματος μέχρι τις αρχές του 2005, όταν ο πρώην Πρωθυπουργός, έχοντας παραδώσει με συνοπτικές διαδικασίες το κόμμα στον Γιώργο έναν χρόνο νωρίτερα, συμπεριέλαβε στο βιβλίο του απολογισμού του τη θέση ότι οι εκλογές του 2004 χάθηκαν, επειδή δεν υποστηρίχθηκε αρκούντως το έργο του.

«Πού το πάει ο Σημίτης;» ήταν το ερώτημα που κυκλοφόρησε την επομένη στο περιβάλλον του κλυδωνιζόμενου εκείνη την περίοδο νέου προέδρου του ΠΑΣΟΚ. Εξι χρόνια αργότερα, ο Γιώργος Παπανδρέου κλείνει ενάμιση χρό-

Στο ΠΑΣΟΚ διστάζουν να αντικρούσουν ευθέως τον πόλεμο που άνοιξε ο πρώην πρωθυπουργός

νο στο Μέγαρο Μαξίμου και ο Κώστας Σημίτης άλλο τόσο εκτός ενεργού πολιτικής. Η καχυποψία του 2005 μετεξελιχθηκε σε αντιπαλότητα και οδήγησε τον πρώην πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ στη διαγραφή του από την Κοινοβουλευτική Ομάδα και εν τέλει εκτός Βουλής. Εκτοτε στις εσωκομματικές συζητήσεις τον ακολουθεί το ίδιο ερώτημα: «Πού το πάει ο Σημίτης;». Είναι από τα λίγα στοιχεία που συνδέουν τον νεοπαπανδρείσμό με το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα.

Παρένθεση. Παιχνίδια της μοίρας: Ο ιδρυτής του ΠΑΣΟΚ δεν διέγραψε ποτέ τον Σημίτη παρ' ότι βρέθηκαν συχνά απέναντι, αλλά το έκανε ο γιος του παρ' ότι εξίσου συ-

χνά συμπορεύτηκαν. Ακόμη και κόντρα στη βούληση του Ανδρέα. Κλείνει η παρένθεση.

Στις καμιά δεκαπενταριά όλες κι όλες δημόσιες τοποθετήσεις που έχει κάνει αυτά τα χρόνια ο πρώην Πρωθυπουργός, ελάχιστα φορές αναφέρθηκε στον σημερινό Πρωθυπουργό και μόνο μία ή δύο για να τον επαινέσει και να τον υποστηρίξει. Συνήθως το παρέκαμπτε. Αλλά οι δύο τελευταίες παρεμβάσεις του, με μία συνέντευξη και ένα άρθρο, είχαν ευθέως αντικυβερνητικό προσανατολισμό.

ΔΥΟ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ. Μέσα σε δέκα μέρες δύο χτυπήματα. Πρώτα καταλόγισε στην κυβέρνηση ότι κινείται «βλέποντας και κάνοντας» υπαινισσόμενος ότι δεν κατανόησε το ακριβές περιεχόμενο της τελευταίας Συνόδου Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Και μετά ζήτησε ευθέως αλλαγή πολιτικής στο θέμα της αναδιαπραγμάτευσης του ελληνικού χρέους, προξενώντας οργή στο Μέγαρο Μαξίμου. Αλλά και αμχανία στους - όχι και πολλούς - υποστηρικτές του στο ΠΑΣΟΚ. Ακόμη και τα πιο αγαπημένα παιδιά του τον αποδοκίμασαν - ορισμένοι με ανοίκειο ύφος.

Στο περιβάλλον του Γιώργου Παπανδρέου το παλαιό ερώτημα για το «πού το πάει;» δεν έχει ούτε τώρα ακριβή απάντηση. Θεωρούν όμως ότι ο πρώην πρωθυπουργός αποφάσισε να ανοίξει πόλεμο με την κυβέρνηση. Ωστόσο, διστάζουν να τον αντικρούσουν ευθέως. Πρώτον, επειδή οι επιρροές του σε ένα τμήμα της κοινωνίας και το κύρος του σε κάποια συγκεκριμένα στρώματα είναι αναγνωρίσιμα. Και δεύτερον, επειδή δεν επιθυμούν να συμβάλουν στη δημιουργία ενός ρήγματος στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ αυτή την περίοδο. Ιδίως όταν ο ίδιος ο Κ. Σημίτης βρίσκεται στο απυρόβλητο πειθαρχικών μέτρων εναντίον του. Δεν αμφιβάλλουν, όμως, ότι δεν κλιμακώνει τυχαία τις αντικυβερνητικές βολές του. Απλώς οι εξηγήσεις ποικίλλουν.

Δύο αντίθετες εξηγήσεις

Στελέχη πέριξ του Πρωθυπουργού μιλούν για «ρεβανσισμό» από την πλευρά Σημίτη. Του αποδίδουν κίνητρα όπως η πικρία για την απομόνωσή του από το κόμμα και δυσαρέσκεια γιατί ο Πρωθυπουργός δεν τον συμβουλευεται ως προκάτοχό του. Ορισμένοι όμως πιστεύουν ότι επειδή εκτιμά ως αναπόφευκτη την αναδιάρθρωση, σπεύδει να καταστεί προφήτης της. Όπως έκανε το 2008 στη Βουλή, όταν προειδοποίησε για τον κίνδυνο προσφυγής στο ΔΝΤ. Τον συνδέουν μάλιστα με τις πάντα καλές σχέσεις του με τους Γερμανούς και του προσάπτουν ότι κατά κάποιον τρόπο «διαμορφώνει το κλίμα που θέλουν».

Αντιθέτως, οι υποστηρικτές του πρώην πρωθυπουργού υπογραμμίζουν την εμπειρία και την ευθύνη με τις οποίες αντιμετωπίζει τα μείζονα προβλήματα της χώρας. Πιστεύουν ότι προσπαθεί να «σπρώξει» την κυβέρνηση σε μια γρήγορη πρωτοβουλία που θα διασώσει την ελληνική οικονομία. Κατ' ελάχιστον η παρέμβαση είναι δημόσια γιατί έχει διακοπεί η επικοινωνία του με το Μέγαρο Μαξίμου, όχι με δική του ευθύνη. Πάντως αποκλείουν ουσιαστικά το ενδεχόμενο διεκδικήσεως ρόλου στην ενεργό πολιτική.

